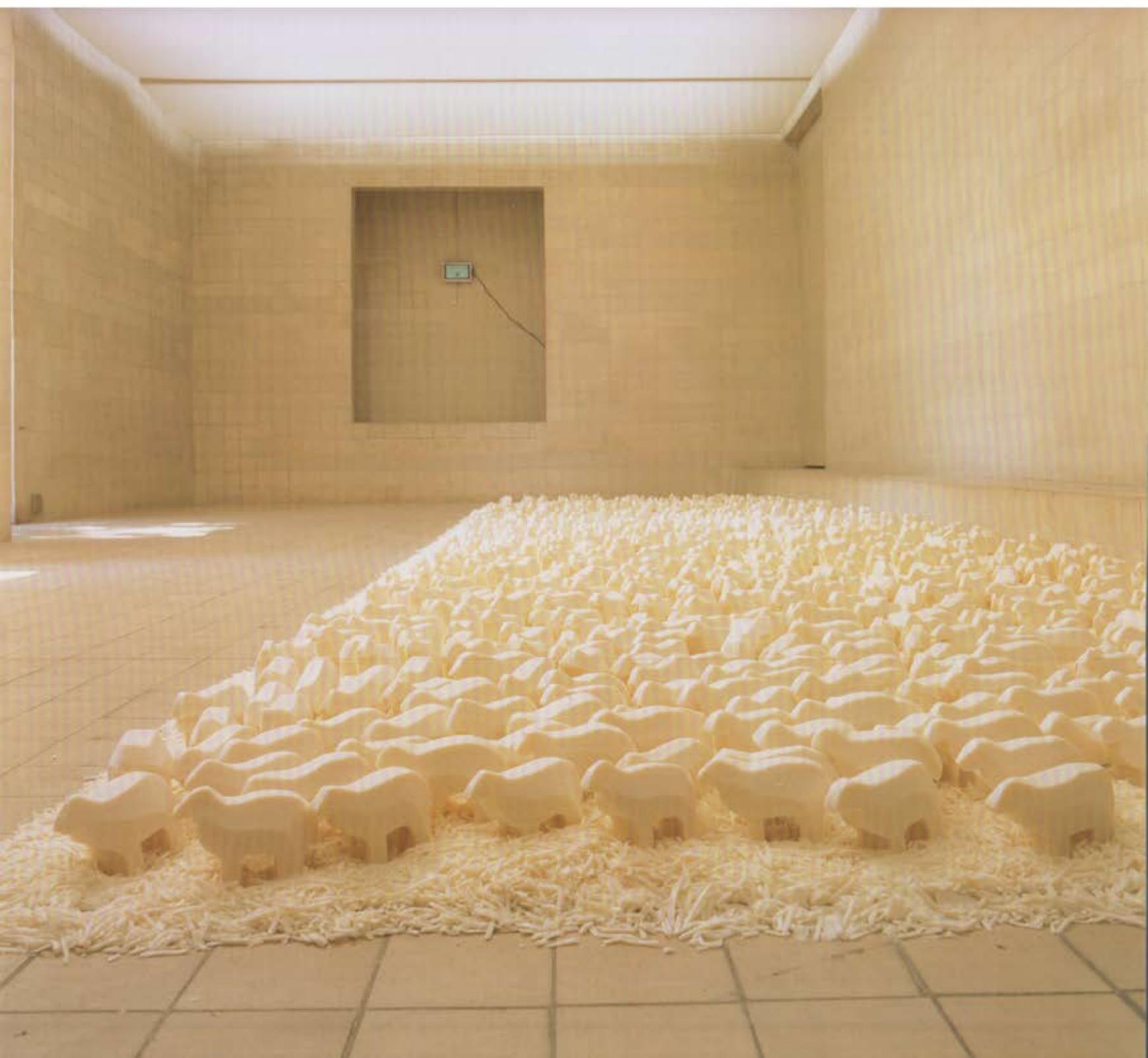

AYŞEN URFALIOĞLU

“koku” / “smell”

“koku”

Beş duyumuzla algıladıklarımızdan sorumluyuzdur. Bunda eksilmeler olursa kesin gerçekliği algılamaktan uzaklaşırız. Ne kadar algı boşluğu varsa, o kadar çok imgelem, o kadar çok sessizlik vardır. Bu boşluk bizim en temel fizik ötesi arzularımızı ve en derin ruhsal hazlarımıza uyararak orada olmadan görmemizi olanaklı kılar.

Özneye bağımlı hale gelen bu durum, kesin ve çelişkisiz gerçeklik tarafından dışlanır. Dünyanın kesinliği “şeylerin” arkasına çekerek duyarlığını yeniden kazanmaya çalışırız. Ortada kalan ise dişil, iç bükey bir bedendir. En tekin olmayan mekan, bedenin kendisidir. O, emip yutan, içe alan, umulmadık zamanda dışa atandır.

Mutlak gerçeklik adına, duyularımızın bizlere sunduğu ayrıcalıklı durumları göz ardı etmemeli ve onları uzlaştırmak adına canlı tutmaktan vazgeçmemeliyiz. Aksi halde, dünyannın örtülü (gizil) gerçekinden mahrum kalırız. Gerçeki keşfetme serüvenimizi yok edersek hayallerimizi ve özlemlerimizi yitirip kendi bedenimize hapsetteriz.

Ayşe Urfahoglu, örtülüliğin mükemmel gerçekliğini keşfetme sürecinde duyularını birbirinden bağımsızlaştırır. Dokunmanın diğer varlıklarla seçkici organik bir bağ kurmasını olanaklı kılar. Ancak maliyeti yüksek bir bedeli de içerir. Koku ise, nefes almak gibidir; ya kokusu yoksa?...

Aynı belirtiler, Ayşe Urfahoglu'nun optik bakışında da mevcuttur; varlıkların görüntüler içinde yok olmasına ve gerçekin daha baştan kaybolmasına rağmen, onun gerçekliği, yüksek bir yansama (sanat) aracılığıyla cisimleştiriliyor.

Mürteza Fidan

Mart 2004, İstanbul

“smell”

We are responsible for what we perceive with our five senses. In case of a gap in perception, we drift away from perceiving reality. However large the perception gap, as many images and silences exist. This gap allows us to see without being there our most basic paraphysical desires and our deepest spiritual pleasures.

This situation that becomes dependent on the object is excluded by absolute and uncontradictory reality. We try to earn back our sensitivity by pulling the absoluteness of the world behind “things”. What's left is a feminine, concave body. The least safe place is the body itself. It absorbs, sucks in, and spews out at the least expected moment.

We shouldn't ignore the privileged situations our senses offer us in the name of absolute reality, and we shouldn't give up on keeping them alive in order to compromise. Otherwise, we would be deprived of the world's covered (secret) reality. If we destroy our adventure of discovering reality, we lose our dreams and longings and become prisoners in our own bodies.

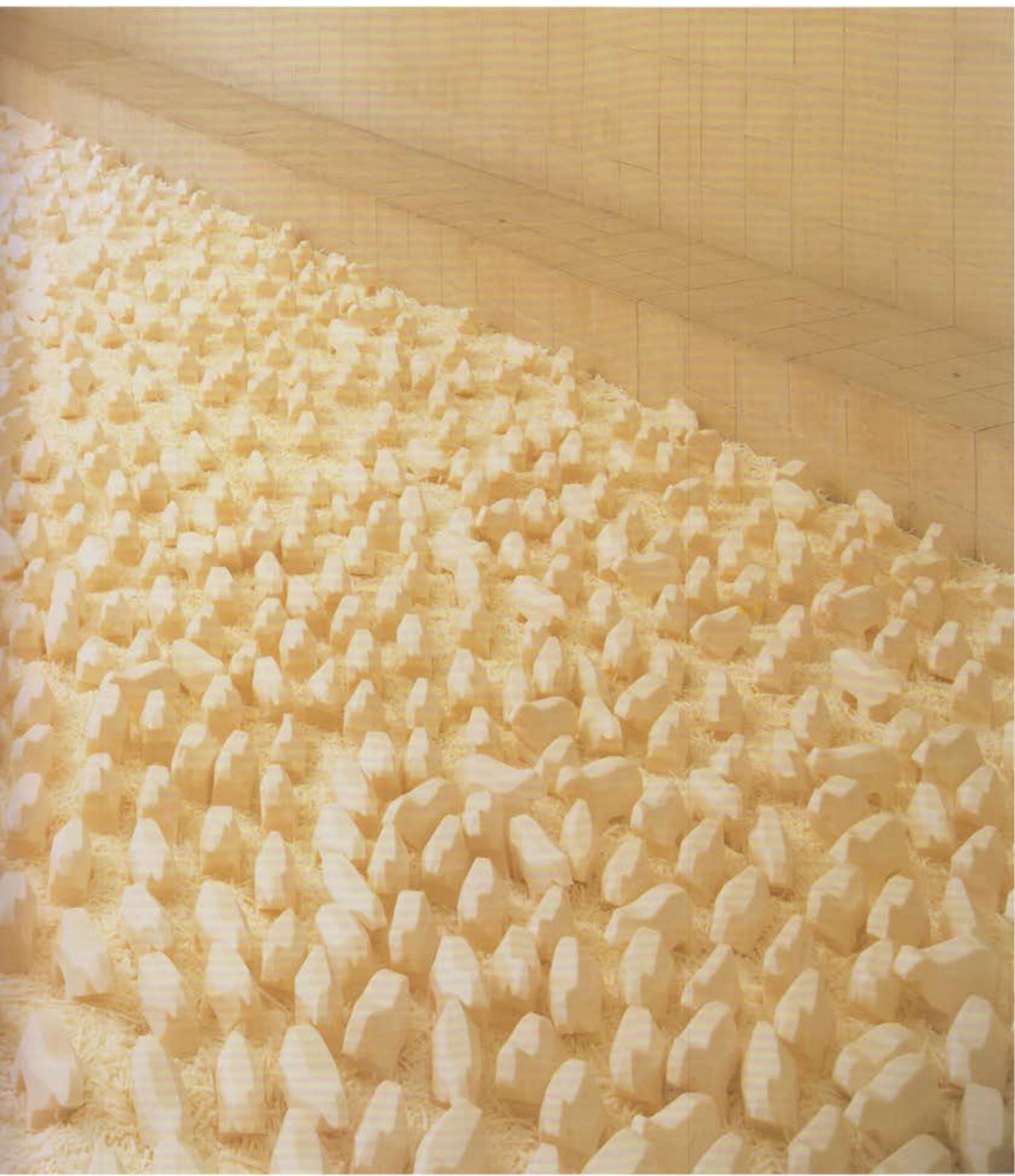
Ayşe Urfahoglu makes her senses independent from each other during the process of discovering the perfect reality of covered reality. She makes it possible for touching to form a selective organic bond with other beings. However, it also contains a high cost. Smell on the other hand, is like breathing; what if it doesn't have a scent?...

The same symptoms are present in Ayşe Urfahoglu's optical outlook; although beings disappear in illusions and reality is lost from the very beginning, her reality is materialized via a heightened illusion (art).

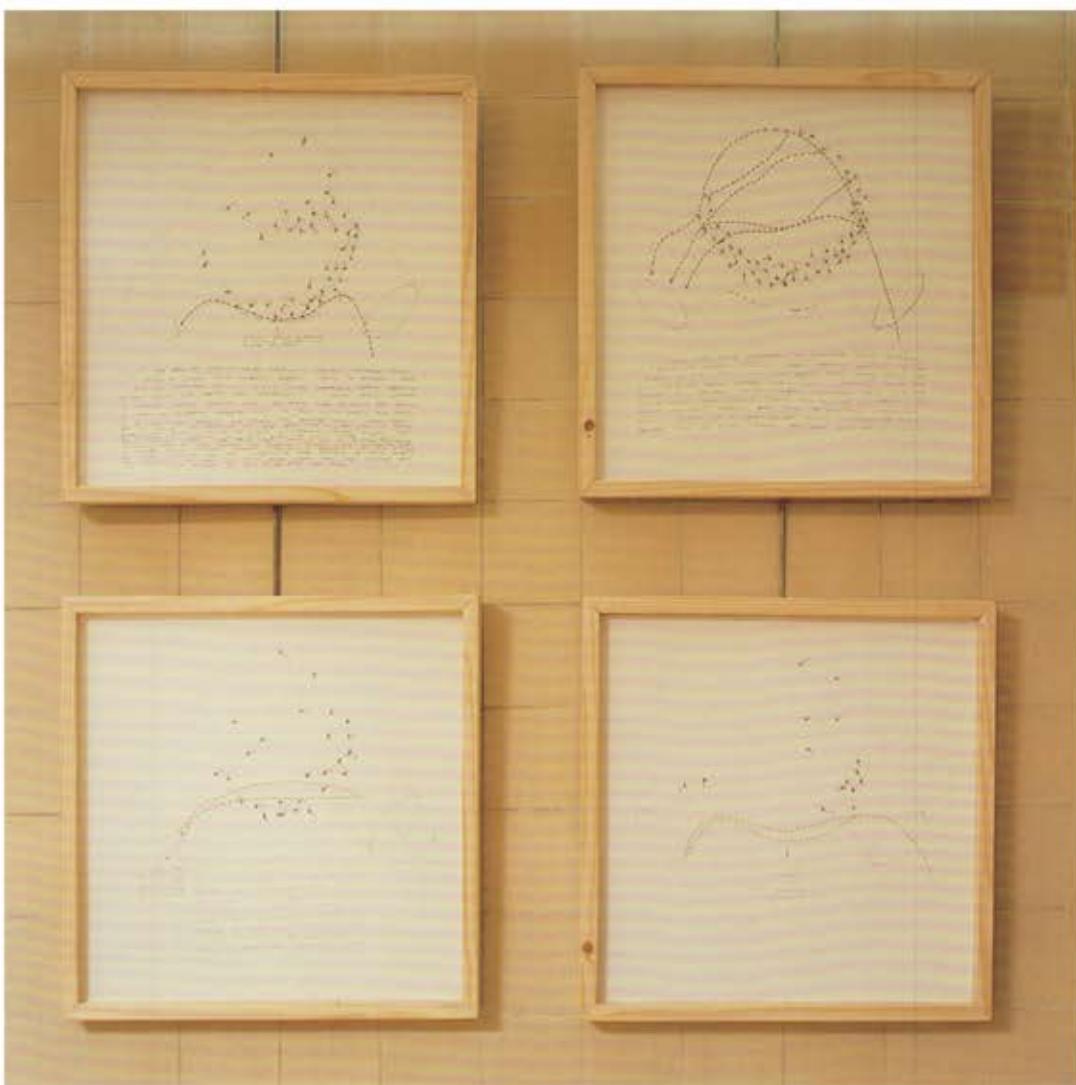
Mürteza Fidan

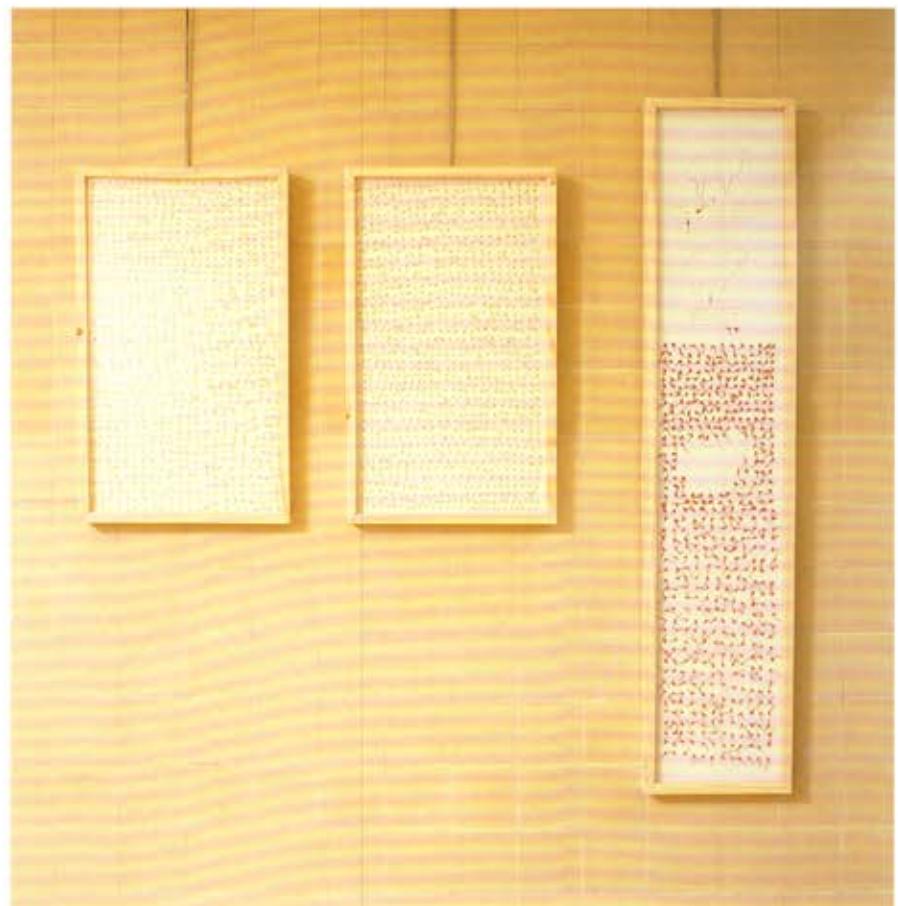
March 2004, İstanbul

Katkılarıyla

15 NİSAN - 20 MAYIS 2003

EYTAM CADDESİ 31, MAÇKA 80200 İSTANBUL
TEL: (0212) 240 80 23 TEL/FAKS: (0212) 234 40 51

MAÇKA SANAT GALERİSİ